

Duy

– Bilal Tekin · 05 Temmuz 2010

DUY

Kar düřtü de gönlümün bađrına
Söndüremedi yine yangınlarımı
Har düřtü de gönlümün bađrına
Isıtamadı yine ayazlarımı

Bu ne biçim iştir bir türlü anlayamadım
Hem yakıp, hem üşütüşüne dayanamadım
Gecemle gündüzüm karıştı ayıramadım
Doktorlar da bilmedi benim marazlarımı

Bir güler, durur: bir de ağlarım
Meyvesiz bağlarım, sarp dağlarım
Faydasız geldi geçti benim çağlarım
Çırpındım da duyuramadım avazlarımı

Dipsiz kuyulardayım uçsuz göklerde
Ne kuşkanadında nede semeklerde
Toprak olmuşum ben küreklerde
Uğraştım da dolduramadım mezarlarımı

Çünkü ben hem diri, hem ölüyüm
Bir çoban kavalında türküyüm
Gonca gül dalının bülbülüyüm
Türkü söyledim de çalamadım sazlarımı

Sevemedim, sevemedim ben seni
Veremedim işte bir can seni
Taşıyamadı yıkıldı bu ten seni
Tükettim de yetiremedim hazırlarımı

Omuzladım koca dünyayı
Bilemedim, denemedim doymayı
Olduğum gibi dosdoğru olmayı

Kılmadım hak için namazlarımı

Ben sen, sen ben, o, Őu, bu, derken
Őu yalan dũnyayı severken
Belim bũkũk, mahcup sana gelirken
Dindiremedim bir tũrlũ hamazlarımı

Titrek sesim ađarmıŐ sağlarım
Sevimsiz, kimsesiz bir ihtiyarım
Bunca ōmrũmde, sanma bahtiyarım
Kaybettim Őeytanla oynadığım kumarlarımı

Sana geldim sana sesleniyorum
Senden merhamet, mađfired bekliyorum
Bebekler misali bak! Emekliyorum
Ne olur duy! Allahım bu niyazlarımı

BİLAL TEKİN(SIRLİSES)